Na štai, ponios ir ponai, pagaliau atėjo taip ilgai ir nekantriai lauktas pavėlavęs pavasaris, lauke vis šilčiau, baltų ir jau gan stipriai nusibodusių sniego dėmių jau faktiškai neliko. Nors daugelis upių šiuo metu yra pastebimai patvinusios, na o ant kai kurių didesnių ežerų vis dar laikosi ledas, tačiau jau netrukus galėsime imti į rankas atviram vandens sezonui skirtas meškeres ir skubėti į žvejybą. Pirmosios pavasario žvejybos dažniausiai prasideda nuo kuojų gaudymo, tad šįkart laisvalaikio rubrikoje kaip tik trumpai iš arčiau ir susipažinkime su šia žuvimi.

Bendra informacija apie kuoją

Kuoja – karpžuvių žuvis, priklausanti karpinių (Cyprinidae) šeimai. Gausiai paplitusi beveik visos

Eurazijos gėlųjų vandenų žuvis. Kūno ilgis 15 - 25 centimetrai (kartais iki 30 centimetrų), kūno masė 200 - 600 gramų (kartais užauga iki 1,3 kilogramų). Kadangi kuojos yra labai vislios, jos dažniausiai sugaunamos 15 - 25 centimetrų ilgio ir 150 - 400 gramų svorio.

Kūnas iš šonų plokščias. Nugara pilkšvai melsva su žalsvu atspalviu, šonai sidabrinės spalvos. Akys oranžinės su rausva dėmele viršutinėje dalyje. Žvynai didoki, nugarinis ir uodeginis pelekai pilki su rusvu atspalviu, krūtininiai gelsvi, pilvo ir analinis oranžiniai. Ryklėdačiai vienaeiliai.

Kuojos Lietuvoje labai dažnos - gyvena ežeruose, upėse, Kuršių mariose. Šalies vandens telkiniuose ši žuvis sudaro apie 15 - 25 procentų bendro sugaunamo žuvies kiekio, o kai kuriuose ežeruose ir iki 75 procentų. Gyvena būriais seklesnėse vietose ir daug juda ieškodamos maisto. Kuojos laikosi netoli augalijos, arčiau pakraščių, stambesni individai – giliau, esant ramiam orui, kuojos plaukioja atvirame baseino plote. Daug kuojų jauniklių galima aptikti įlankėlėse tarp augmenijos, kuriose jie randa šiltesnio vandens, užuovėjos, maisto. Rudenį, kai vanduo pakraščiais darosi šaltas, kuojos telkiasi gilesnėse vietose ir duobėse.

Kuojos auga gana lėtai, na o lytiškai subręsta 3 - 5 gyvenimo metais. Neršia balandžio, gegužės mėnesiais ant priekrantės augalų 4 - 15 dienų bei gana triukšmingai. Vislumas 4 - 120 tūkstančių ikrelių. Jie apvalūs, lipnūs, skaidrūs, gelsvi, apie 2 mm. Embrionai vystosi iki 10 parų, 80—100 laipsniadienių. Išsiritusios lervos ilgis 5—6 mm. Jaunikliai minta planktoniniais, o suaugusios kuojos bentosiniais organizmais — dumbliais, kirmėlėmis, apsiuvomis, vabzdžių lervomis, moliuskais. Ypač mėgsta dreisenas.

Kuojų žvejybos sąlygos Lietuvoje

Lietuvoje minimalus leidžiamas sugauti kuojų dydis yra neribojamas, vis dėl to mažesnes žuvis žvejai, kurie rūpinasi gamta ir galvoja apie ateitį, turėtų paleisti atgal į vandens telkinį.

http://www.youtube.com/watch?v=hQKif7xs2Pg

Atkreipiame jūsų dėmesį į Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2013 m. sausio 4 d. įsakymu Nr. D1-14 Mėgėjų žvejybos vidaus vandenyse taisyklių trečią skyrių, t.y. Mėgėjų žvejybos

režimas:

Remiantis šeštuoju punktu, vienu metu galima naudoti ne daugiau kaip 5 bučiukus ar samtelius vėžiams gaudyti ir 4 kitus mėgėjų žvejybos įrankius. Bendras vienu metu naudojamų kabliukų skaičius negali viršyti 6 vienetų, išskyrus stintų žvejybą nuo ledo, kur bendras kabliukų skaičius gali būti 12 vienetų. Dvišakis ar trišakis kabliukas laikomas vienu.

Remiantis septintuoju punktu, vienos žvejybos metu leidžiama sugauti 1 šamą, ne daugiau kaip 3 vienetus margųjų upėtakių, ungurių, salačių, kiršlių ar ūsorių, ne daugiau kaip 5 vienetus vėgėlių, sterkų, lydekų, šapalų, meknių (bendras šiame punkte nurodytų žuvų kiekis negali viršyti 5 vienetų), ne daugiau kaip 50 vienetų vėžių (išskyrus rainuotuosius ir žymėtuosius vėžius, kurių sugavimo kiekis ir dydis neribojamas). Vienos žvejybos metu sugautų, šiame punkte nenurodytų leidžiamų gaudyti, žuvų bendras svoris negali viršyti 5 kg, o Kuršių mariose – 7 kg, neskaitant paskutinės sugautos žuvies svorio ir išskyrus atvejus, kai vienos žuvies svoris didesnis už šiame punkte nustatytą normą. Į laimikį neįskaitomos žuvys, įrašytos į Invazinių Lietuvoje organizmų rūšių sąrašą, patvirtintą Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2004 m. rugpjūčio 16 d. įsakymu Nr. D1-433 (Žin., 2004, Nr. 130-4677; 2009, Nr. 135-5904; 2012, Nr. 76-3953) (toliau – Invazinių rūšių sąrašas), ir žuvys, kurios sugautos gyvybingos nedelsiant paleidžiamos atgal į vandens telkinį.

Remiantis aštuntuoju punktu, leidžiama gaudyti masalui žuveles ir uodo trūklio lervas vienu tinkliniu samteliu masalui gaudyti, kurio skersmuo – ne didesnis kaip 1 metras, tinklo akutės – ne didesnės kaip 10 mm. Vienos žvejybos metu vienam žvejui leidžiama sugauti ne daugiau kaip 30 vienetų karosų, kuojų, ešerių ir kitų rūšių žuvų jauniklių, išskyrus plėšriąsias žuvis, Taisyklių 12.1–12.3 punktuose išvardintas žuvis, į Globojamų žuvų ir vėžių rūšių sąrašą, patvirtintą Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 1999 m. kovo 31 d. įsakymu Nr. 84 (Žin., 1999, Nr. 33–970), įrašytas žuvis.

Kuojų žvejybos ypatumai

Kuojos, kaip minėta, yra labai dažnos mūsų vandenų žuvys, t.y. jos gyvena daugelyje ežerų ir upių, na o žvejojamos jos plūdine arba dugnine. Žinoma, kaip ir kiekvienu atveju, kuojų žvejybos būdą kiekvienas pasirenka pagal savo individualius pomėgius, bei tuo pačiu atsižvelgiant į tai kokiame telkinyje jos bus gaudomos bei kokios tame vandens telkinyje tuo metu yra žvejybos sąlygos. Kuoją ypač nedidelę pagauti gal ir nėra sudėtinga, tačiau norint sugauti didesnį jų kiekį bei stambesnius laimikius, tam reikalingas tinkamas ir rimtas pasiruošimas. Žinoma, tinkamai

pasirinkta žvejybos vieta, šiuolaikiški žvejybos įrankiai, jautri plūdė ar dugninės viršūnėlė bei plonas valas ir pavadėlis, nedidelis kabliukas ir tinkamai išdėstyti svareliai ar pasirinkta tinkama šeryklėlė bei tinkamas jaukas ir masalas bei gera oras - tai pagrindiniai sėkmingos pavasarinės kuojų žūklės veiksniai bei atributai.

Kuojas pradedama žvejoti anksti pavasarį, nuslūgus potvynio vandeniui ir žvejojama visus metus. Nors kuoja gerai ima masalą visą dieną, tačiau rytais ir vakarais ji yra aktyvesnė. Žvejojama duburiuose, prie stačių krantų, prie vandens sūkurių, netoli sraunumų, vietose su grįžtama srove, prie vandeninių augalų, seklesnėse ir gilesnėse vietose su dumblinu dugnu. Ją galima žvejoti įvairiuose vandens sluoksniuose. Kuoja labai mėgsta buriuotis.

Kalbant apie upes, pavasarį kai vanduo yra gan aukštai pakilęs, reikėtų ieškoti upės pagilėjimų su ramesne srove ir kiek stovinčiu vandeniu bei ten kur susidaro grįžtamoji srovė. Įprastai tokios vietos kuojoms yra pačios patraukliausios. Na o kalbant apie ežerus, žinoma reiktų atsižvelgti į tai, kur greičiau sušyla vanduo, tačiau dažniausiai kuojų žvejybai pasirenkamos standartinės vietos.

Kuojų žūklė ankstyvą pavasarį dažnai būna sėkminga ir itin rezultatyvi. Geriausia kuojų žūklės laikas pavasarį yra 2 - 4 savaitės prieš nerštą ir 1 - 2 savaitės po neršto. Kuoja kartais noriau ima vienokį masalą, kartais kitokį, todėl ją žvejojant, reikia turėti įvairių masalų, t.y. tiek uodo trūklio lervų, tiek sliekų, musės lervų, apsiuvų, tešlos, batono, kukurūzų. Tikrai nebijokite paeksperimentuoti su masalu.

Gerus rezultatus duoda kuojų jaukinimas. Pavasarį, kai vanduo dar šaltas, o augalija ir žuvų mitybinė bazė dar skurdoka, vandenyje atsidūręs jaukas, užuot viliojęs, kartais žuvis išbaido. Sunku pasakyti, kas pavasarį nepatinka žuvims: gal tam tikras konkretus jauko kvapas, gal kai kurių komponentų skleidžiamas aromatas ar skonio savybės. Aišku tik tai: viena vertus, negalvojant apie metų laiką, žūklės sąlygas, pavasarį jaukas gali lengvai viską sugadinti, kita vertus, įsigilinus į pavasario žūklės specifiką, įvertinus visus už ir prieš, gerai apgalvojus jauko sudėtį, galima sulaukti puikių rezultatų. Daugiau žuvies tam tikroje žūklės vietoje, solidesnio dydžio laimikiai – tai vis pavasario jaukinimo rezultatai. Rinkdamiesi jauką pasistenkite, kad jo sudėtyje būtų kuo mažiau maistingųjų medžiagų – kad žuvis nepersisotintų. Taip pat nepamirškite labai gerai jį išmaišyti, kad neliktų jokių gumulėlių bei pertrinkite per sietelį.

Kuojų žvejyba yra įdomi. Ši žuvis masalą kartais ima ryžtingai ir staigiai, o kartais taip atsargiai, kad vos galima pastebėti, t.y. dažniausiai taip būna labai ankstyvą pavasarį. Nors kuoja yra beveik visaėdė, tačiau dažniausia kimba kai masalas būna dugne. Pavasarį, prieš nerštą, kuojos yra gana atsargios. Jeigu kuojos liovėsi domėtis masalu, tai dar nereiškia, kad pasitraukė iš žūklės zonos. Dažniausiai kuojos tiesiog persikelia į kitą vandens sluoksnį ir atsiduria kiek aukščiau tos vietos, kur užmetėte masalą. Tokiu atveju pabandykite pakeisti gylį ir labai tikėtina, jog jas vėl rasite.

Pavasarį kuojų žūklė [Pagal traders.lt]

pakrantės kuojų žūklės sąlygos gerėja kasdien. Kai ledas pradeda tirpti, jis pirmiausia nusileidžia prie pat kranto, o kai kur jau nusileido, iki žvejybai tinkamo lygio, pirmyn į